

Trond og Kristin Lereng, Ryaveien 85, 2740 Roa - Mob. 99289936 tiurheimen@hotmail.com
www.tiurheimen.com

ISKALD VINTERJAKT !

'Skal du være med på vinterjakt'? - sa Tore. 'Ja' - sa jeg, 'hvor skal vi dra'? Til Finnmark ! 'Ja' - det er greit, sa jeg.

Vi var uten kjerringer den gang, og gjorde som vi selv ville. Tore ordnet med billetter til Alta, og sammen med en arbeidskollega av Tore, Vidar, så dro vi !

Vi tok med oss tre fuglebikkjer. Tore hadde med den erfarne Kleiner Munsterlanderer Scheena som hadde forsynt seg godt av premiebordet på både høyfjells- og skogsfuglprøver. Han hadde også med seg Gordonsetter - tisper Oda.

Oda var et kapittel for seg. Hun var 'godt' oppblandet av forskjellige blodslinjer av ymse bakgrunn, og jeg kan vel si uten å fornærme noen at hun neppe var noe syn for øye. Men hun var en sjarmerende liten raring. Litt større enn en Beagle, en storgåer av dimensjoner og jaktlyst av en annen verden. Ord som kontakt og samarbeid var nok forholdsvis ukjente begreper for henne på daværende tidspunkt.

Jeg hadde med Gordonsetteren Jill som var linjeavlet på det gamle Kalvsjølia - blodet. Hun var ung, uerfaren og fremdeles litt gal den gangen, men ble senere en svært så forstandig jakthund. Men det er en annen historie.

Venner av Tore hjalp oss med utstyr og transport innover på vidda. Vi hadde forberedt oss på kulde, men at det skulle bli så kaldt, det hadde vi ikke regnet med. Det var nærmere - 30 grader da vi dro avgårde, og vi hadde ca. 3 mil på scooter foran oss.

De fleste har vel sett gamle western filmer hvor man kan se varmedisen som ligger over prærien, og det var akkurat slik det var. Det var bare det at det var kulda vi så ! Men det var et flott skue der den storslagne Finnmarksnaturen åpenbarte seg i sin flotteste vinterdrakt.

Vi kom omsider frem, og da vi begynte å rigge til lavvoen lettet det rype etter rype.

Dette var jo lovende ! Fullt så lovende var ikke parafinovnen som vi hadde lånt med oss. Den var praktisk talt potte tett. En langdryg feltreparasjon med bare, iskalde fingre måtte til. Men skikkelig varme ble det aldri i den.

Vi krøp ned i soveposene etter å ha fått litt lunk i ovnen, men jeg våknet utpå natta, iskald ! Jeg måtte le da jeg så Tore satt

Trond og Kristin Lereng, Ryaveien 85, 2740 Roa - Mob. 99289936 tiurheimen@hotmail.com
www.tiurheimen.com

oppreist, slo floker og dampet på pipa, men vi kom oss gjennom natta, og våknet opp til nesten - 40 grader. Men ut måtte vi jo, og vi jaktet på hver vår side av et lite vann.

Det var spor, møkk og dokkgroper overalt. Stadig hørte jeg ryper lettet, og så var det tydelig at Jill fikk strålen. Hun ble lavere og lavere i gangen, mer og mer intens, og til slutt stod hun der fanget av sitt instinkt som hogget i stein. Jeg gjorde meg klar, men i det jeg nærmet meg Jill lettet det fugl etter fugl utenfor skuddhold. Ja, ja, det var kanskje like bra. Hadde hun stått der noe særlig lenger hadde hun vel frosset i hjel på stedet.

Det var ikke lenge vi holdt ut, verken Jill eller jeg. Tross alt var det ikke polarhunder vi hadde med oss. Tore og Vidar kom også rett etterpå. De hadde fått 2 flotte vinterryper. Det var den erfarne fuglebehandleren Sheena som hadde ordnet opp og vist sine kunster under særdeles vanskelige forhold.

Vi hogde opp en boks bunnfrosset lapskaus, og tinte den sammen med beinhardt brød. Vi spiste og storkoste der vi satt langt inne i villmarka med et fantastisk nordlys flakkende over himmelen. Bare det i seg selv og være der var en opplevelse i seg selv som jeg ikke ville ha vært foruten.

Heldigvis slapp kulda litt etter litt, og da gradestokken viste - 15 grader mente Tore at vi bare manglet paraplydrinkene for å få sydenstemning.

Rypene ble også adskillig mer samarbeidsvillige ettersom temperaturen steg, og vi kunne nyte synet av jaktsugne bikkjers intense kryssøk etter viinterryperne.

Jill og jeg gikk i lia på oversiden av lavvoen, og jeg så at Jill markerte kraftig, stod litt, slapp seg ned i vinden for bedre å fange opp strålen, og så stod hun ! Jeg 'listet' meg avgårde det beste jeg kunne på ski for å komme i skuddposisjon. Kom meg litt på nedsiden og opp bak Jill. Av med tjukke votter og sekk, og med skuddklar hagle snek jeg meg innpå.

Og der, rett foran Jill, så jeg rypene på bakken. Plutselig bakset det i vinger, og i det jeg skulle hive opp hagla gled skia, og jeg gikk på trynet i snøen. Det var bare haglekolba som stakk opp av snøen, og da jeg endelig hadde kavet meg opp igjen så jeg verken ryper eller Jill. Pokker og ! En opplagt skuddsjanse gikk fløyten.

På ettermiddagen gikk Tore og jeg sammen. Sheena og Jill gikk fint i samslipp, og det gikk ikke lenge før det ble stand. Vi fant Sheena stående mot et bjørkekratt med masse rypespor rundt. Men hvor var

Trond og Kristin Lereng, Ryaveien 85, 2740 Roa - Mob. 99289936 tiurheimen@hotmail.com
www.tiurheimen.com

Jill ? Plutselig kom hun i stor fart over en kolle, dreide av mot oss, fikk overvær, og stod ! Hun stivnet til rett ved siden av Sheena. Vi avsikret og var klare.

Ja, kom igjen ! Begge to rykket frem, og to ryper åpenbarte seg laglig til for skudd. Sitt, sitt !!!! Vi skjøt samtidig, ei rype tomlet livløs til bakken, og Jill`s første vinterrype var et faktum. Den ble effektivt apportert av Munsterlanderen.

Vi hadde en iskald, men opplevelsesrik vinterjakt. Resultatet ble ikke allverden. Tilsammen ble det 9 ryper, men vi var desto rikere på naturopplevelser.

Trond Lereng